

בבלי שבת (לג):

יתבי רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון, ויתבי יהודה בן גרים גביהו. פתח רבי יהודה ואמר: כמה נאים מעשיהן של אומה זו: תקנו שווקים, תקנו גשרים, תקנו מרחצאות. רבי יוסי שתק. נענה רבי שמעון בן יוחאי ואמר: כל מה שתקנו - לא תקנו אלא לצורך עצמן, תקנו שווקין - להושיב בהן זונות, מרחצאות - לעדן בהן עצמן, גשרים - ליטול מהן מכס. הלך יהודה בן גרים וסיפר דבריהם, ונשמעו למלכות. אמרו: יהודה שעילה - יתעלה, יוסי ששתק - יגלה לציפורי, שמעון שגינה - יהרג.

אזל הוא ובריה טשו בי מדרשא. כל יומא הוה מיייתי להו דביתהו ריפתא וכוזא דמיא וכרכי. כי תקיף גזירתא, אמר ליה לבריה: נשים דעתן קלה עליהן, דילמא מצערי לה ומגליא לן. אזלו טשו במערתא. איתרחיש ניסא איברי להו חרובא ועינא דמיא. והוון משלחי מנייהו, והוון יתבי עד צוארייהו בחלא, כולי יומא גרסי, בעידן צלוי לבשו מיכסו ומצלו, והדר משלחי מנייהו כי היכי דלא ליבלו. איתבו תריסר שני במערתא. אתא אליהו וקם אפיתחא דמערתא, אמר: מאן לודעיה לבר יוחי דמית קיסר ובטיל גורתיה? נפקו. חזו אינשי דקא כרבי וזרעי, אמר: מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה! כל מקום שנותנין עיניהן - מיד נשרף. יצתה בת קול ואמרה להם: להחריב עולמי יצאתם! חיזרו למערכתכם! הדור אזול. איתבו תריסר ירחי שתא. אמרי: משפט רשעים בגיהנם - שנים עשר חדש. יצתה בת קול ואמרה: צאו ממערכתכם! נפקו, כל היכא דהוה מחי רבי אלעזר - הוה מסי רבי שמעון. אמר לו: בני, די לעולם אני ואתה. בהדי פניא דמעלי שבתא חזו ההוא סבא דהוה נקיט תרי מדאני אסא, ורהיט בין השמשות. אמרו ליה: הני למה לך? - אמר להו: לכבוד שבת. - ותיסגי לך בחד? - חד כנגד זכור, וחד כנגד שמור. - אמר ליה לבריה: חזי כמה חביבין מצות על ישראל! יתבי דעתייהו. שמע רבי פנחס בן יאיר חתניה ונפק לאפיה, עייליה לבי בניה הוה קא אריך ליה לבישריה, חזי דהוה ביה פילי בגופיה, הוה קא בכי, וקא נתרו דמעת עיניה וקמצוחא ליה. אמר לו: אוי לי שראיתך בכך! - אמר לו: אשריך שראיתני בכך, שאילמלא לא ראיתני בכך - לא מצאת בי כך. דמעיקרא כי הוה מקשי רבי שמעון בן יוחי קושיא - הוה מפרק ליה רבי פנחס בן יאיר תריסר פירוקי, לסוף כי הוה מקשי רבי פנחס בן יאיר קושיא - הוה מפרק ליה רבי שמעון בן יוחי עשרין וארבעה פירוקי.

אמר: הואיל ואיתרחיש ניסא - איזיל אתקין מילתא, דכתיב ויבא יעקב שלם ואמר רב: שלם בגופו, שלם בממונו, שלם בתורתו. ויחן את פני העיר אמר רב: מטבע תיקון להם, ושמואל אמר: שווקים תיקון להם, ורבי יוחנן אמר: מרחצאות תיקון להם. אמר: איכא מילתא דבעי לתקוני? - אמרו ליה: איכא דזכתא דאית ביה ספק טומאה, ואית להו צערא לכהנים לאקופי. אמר: איכא איניש דידע דאיתחזק הכא טהרה? אמר ליה ההוא סבא: כאן קיצץ בן זכאי תורמסי תרומה. עבד איהו נמי הכי, כל היכא דהוה קשי - טהריה, וכל היכא דהוה רפי - צייניה. אמר ההוא סבא: טיהר בן יוחי בית הקברות! - אמר לו: אילמלי (לא) היית עמנו, ואפילו היית עמנו ולא נמנית עמנו - יפה אתה אומר. עכשיו שהיית עמנו ונמנית עמנו, יאמרו: זונות מפרכסות זו את זו, תלמידי חכמים לא כל שכין? יהב ביה עיניה, ונח נפשיה. נפק לשוקא, חזייה ליהודה בן גרים, אמר: עדיין יש לזה בעולם? נתן בו עיניו, ועשהו גל של עצמות.

זוהר כרך ג (במדבר) פרשת בהעלותך דף קנב עמוד א:

רייש אמר ווי להווא ב"י דאמר דהא אורייתא אתא לאחזאה ספורין בעלמא ומלין דהדיוטי, דאי הכי אפילו בזמנא דא אנן יכלין למעבד אורייתא במלין דהדיוטי ובשבחא יתיר מכלהו... אלא כל מלין דאורייתא מלין עלאין אינון ורזין עלאין, ת"ח... מלאכי עלאי... בשעתא דנחתין לתתא מתלבשי בלבושא דהאי עלמא ואי לאו מתלבשי בלבושא כגוונא דהאי עלמא לא יכלין למיקם בהאי עלמא ולא סביל לון עלמא, ואי במלאכי כך אורייתא דברא להו וברא עלמין כלהו וקיימין בגינה עאכ"ו... ועל דא האי ספור דאורייתא לבושא דאורייתא איהו, מאן דחשיב דהווא לבושא איהו אורייתא ממש ולא מלה אחרא תיפח רוחיה ולא יהא ליה חולקא בעלמא דאתי בגין כך אמר דוד יגל עיני ואביטה נפלאות מתורתך, מה דתחות לבושא דאורייתא... ווי לאינון

חייבא דאמרי דאורייתא לאו איהי אלא ספורה בעלמא ואינון מסתכלי בלבושא דא ולא יתיר, זכאין אינון צדיקייא דמסתכלי באורייתא כדקא יאות, חמרא לא יתיב אלא בקנקן כך אורייתא לא יתיב אלא בלבושא דא, ועל דא לא בעי לאסתכלא אלא במה דאית תחות לבושא ועל דא כל אינון מלין וכל אינון ספורין לבושין אינון:

מאור עינים (ויקרא פרשת צו):

על ידי התורה נתעלה האדם, זאת תורת העולה. ואיך יתעלה האדם על ידי התורה, אין זה כ"א על ידי שיבא אל האור הגנוז, והיינו שיביט על ידי האור הגנוז מה שיהיה מסוף העולם ועד סופו... ולכן ארי"ש בן יוחאי בזוהר מה שאמר רבה ב"ב חנה שהיה אחר כמה מאות שנה אחר רבי שמעון בן יוחאי וכן משה רבינו עליו השלום ראה את ר' עקיבא (מנחות כט ב) שהיה אחר כמה אלפים שנים אחר משה רבינו עליו השלום שהוא מחמת שע"י תורתם באו אל אור הגנוז ושם אין חילוק בין מיד ובין לדורות שהוא מקום ששם שוה הוה ומה שעתיד להיות.

יעב"ץ (מטפחת ספרים פרק א'):

קדוש הוא הספר ומחברו יהיה מי שיהיה, ביחוד שנראה בעליל, שהחזיק בידינו יסודות תורתנו הקדושה, אף הפליא עצה, הגדיל תושיה להאדיר ענפיה, לפאר פארותיה, להשקות יונקותיה ממים חיים נוזלים מן לבנון. הוא ירה אבן פינתה, הרבה הודה והדרה, ובנה לה חומה בצורה ובית גניזה לשמור בתוכו את כל חוסן יקרה, בפרטות להיזהר אפילו בכל דקדוקי מלי דרבנן מי כמוהו מורה. אין צריך לאמור בגופי תורה, החמיר יותר מאד, יתר על כל מה שנמסר לנו בתלמודנו הקדוש חמדת ישראל. על כן אחזתיו ולא ארפנו.

הרב הלל צייטלין:

יש לבקש בספרי הקבלה לא רק מטפיסיקה או שירה, כי-אם גם אמת גדולה ונשגבה. אמת זו לא נשיג על-ידי פילוסופיה גרידא, אף לא על-ידי שירה גרידא, כי אם – בעזרתן של הפילוסופיה והשירה – על-ידי ראייה מסתורית.

הרב מנחם מנדל כשר:

הזוהר הוא יצירה ענקית מיוחדת במינה. סגולה נפלאה יש לו לספר זה לעורר ולהלהיב את בני אדם לקדושה עילאית. זהו ספר המדבר ללב האדם והילכך אהוב הוא ונערץ כל כך בכל הדורות אצל יראים ושלמים. ואין לו דמיון כלל לספרי ר' משה די ליאון, שהם ספרים רגילים, כמו שאר ספרים שנתחברו באותה תקופה במקצוע זה.